

Sygn. akt IV Ka 385/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Gąsior (spr.)

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Violetty Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2014 roku

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art.177§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie

z dnia 23 kwietnia 2014 roku sygn. akt II K 187/14

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 1 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z podstawy prawnej orzeczonego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku obowiązku naprawienia szkody eliminuje zwrot „w zw. z art. 46 § 1 kk”,

- określa termin wykonania orzeczonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego W. G. - do dnia 15 września 2014 roku;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 385/14

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że w dniu 5 lutego 2014 roku, godz. 20.35 na skrzyżowaniu drogi wojewódzkiej (...) z drogą powiatową (...) w K. gm. D. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc jako kierujący samochodem marki A. (...) nr rej. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z jadącym prawidłowo pojazdem V. (...) nr rej. (...) kierowanym przez E. C., w wyniku czego pasażer V. W. G. doznał obrażeń ciała w postaci urazu powłok klatki piersiowej ze złamaniem żeber 5 i 6 po stronie prawej bez cech odmy czy

krwiaka opłucnej, a są to obrażenia naruszające czynności narządów ciała na okres czasu powyżej 7 dni, spełniające dyspozycję art. 157 § 1 k.k.;

- tj. o czyn z art. 177§ 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Belchatowie wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 roku, w sprawie sygn. akt II K 187/14 na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67§1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego M. K. na okres 1 roku próby od uprawomocnienia się orzeczenia.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. orzekł od M. K. na rzecz pokrzywdzonego W. G. kwotę 2000 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody.

Zasądził od M. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 90 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Powyższy wyrok zaskarżył prokurator apelacją na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Apelacja, powołując się na treść art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zrzuciła wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 67 § 3 i 4 k.k. w zw. z art. 74 § 1 k.k. oraz obrazę przepisów postępowania mającego wpływ na treść orzeczenia tj. art. 342 § 2 k.p.k. polegających na nie określeniu terminu płatności orzeczonego wobec M. K. środka probacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez wpłatę kwoty 2000 zł na rzecz pokrzywdzonego W. G..

W konkluzji prokurator podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczonego środka probacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez określenie terminu jego płatności i utrzymanie pozostałej części zaskarżonego orzeczenia w mocy.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Wniesiony środek odwoławczy okazał się zasadny, na skutek czego należało dokonać korekty zaskarżonego wyroku.

Punktem wyjścia dla prawidłowego rozstrzygnięcia zasygnalizowanej w apelacji kwestii jest skonstatowanie, że art. 67 § 3 k.k. zawiera katalog obowiązków orzekanych wobec sprawcy, co do którego warunkowo umarza się postępowanie karne, z czego część obowiązków to środki probacyjne, a część – środki karne. Sąd Okręgowy w pełni i konsekwentnie podziela tu pogląd Sądu Najwyższego, zaprezentowany w wyroku z dnia 4 grudnia 2003 roku - WA 55/03 - OSNKW 2004/2/21, zgodnie z którym, z wykładni językowej art. 67 § 3 k.k. jednoznacznie wynika, że przepis ten czyni wyraźne rozróżnienie między obowiązkami (do których zalicza zobowiązanie sprawcy do naprawienia szkody w całości lub w części oraz zobowiązanie skazanego do informowania sądu lub kuratora o przebiegu okresu próby; przeproszenia pokrzywdzonego; wykonywania obowiązku łóżenia na utrzymanie innej osoby i powstrzymywania się od nadużywania alkoholu lub używania innych środków odurzających), a środkami karnymi (tj. świadczeniem pieniężnym wymienionym w art. 39 pkt 7 k.k. oraz zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych wymienionym w art. 39 pkt 3 k.k.). O tym, że tak jest świadczy użyta po spójniku „a” partykuła „ponadto”, która nawiązując do wcześniej wymienionych obowiązków, wprowadza jednak odrębne od nich środki karne. Według M. Bańko: Inny słownik języka polskiego, Warszawa 2000, s. 176, słowem „ponadto” wprowadza się nową informację na omawiany temat. Identycznie rozumie tę partykułę S. Dubisz: Uniwersalny słownik języka polskiego, Warszawa 2003, s. 661, gdy stwierdza, że następuje wówczas wprowadzenie nowej informacji: „oprócz tego”, „poza tym”. Tak więc – jak dalej wywodzi Sąd Najwyższy – partykuła „ponadto” w art. 67 § 3 k.k. rozgranicza środki probacyjne od środków karnych. Rozgraniczenie to ma szalenie istotne znaczenie, bowiem w sytuacji nałożenia obowiązków probacyjnych sąd zobowiązany jest do określenia czasu i sposobu ich wykonania - art. 74 § 1 k.k., natomiast przy orzeczeniu środków karnych tak postąpić nie może, bowiem żaden przepis materialnoprawny nie daje mu ku temu podstaw.

Skoro zatem wymienione w art. 67 § 3 k.k. zobowiązanie sprawcy do naprawienia szkody w całości lub w części jest środkiem probacyjnym, a nie środkiem karnym, Sąd powinien określić sposób i **czas** jego wykonania. Tak też zresztą

można wyczytać w tezie 4 komentarza do art. 67 kodeksu karnego pod red. Andrzeja Marka (LEX, 2010, wyd. V): „w odróżnieniu od orzeczenia obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k., w orzeczeniu o warunkowym umorzeniu postępowania sąd określa także termin wykonania tego obowiązku, co wynika z treści art. 342 § 2 k.p.k. (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 27 września 2000 r., II A Ka 180/00, OSA 2001, nr 11, poz. 82 z glosą M. Siwka)”.

Z powyższych względów Sąd odwoławczy uznał za konieczne zmienić zaskarżony wyrok, poprzez określenie terminu wykonania orzeczonego w pkt 2 jego sentencji obowiązku częściowego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego W. G.. Mając na uwadze sytuację rodzinną, życiową i majątkową M. K., Sąd Okręgowy uznał, że adekwatnym terminem na wywiązanie się przez niego z zasądzzonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego, będzie okres 2 miesięcy, a więc do dnia 15 września 2014 roku.

Jednocześnie Sąd odwoławczy skorygował podstawę prawną orzeczonego obowiązku naprawienia szkody, eliminując sformułowanie „w zw. z art. 46 § 1 k.k.”. Przytaczanie art. 46 § 1 k.k. było bowiem w zaistniałej sytuacji zupełnie zbędne, a całkowicie wystarczającym było powołanie się na art. 67 § 3 k.k., stanowiący autonomiczną podstawę zobowiązania sprawcy do naprawienia szkody. W art. 46 § 1 k.k. wyraźnie jest zresztą mowa o „skazaniu”, podczas, gdy w niniejszej sprawie postępowanie zostało przecież warunkowo umorzone.

Dlatego też, kierując się wyżej wskazanymi względami zmieniono zaskarżony wyrok, natomiast w pozostałej części, zaskarżony wyrok jako słuszny i odpowiadający prawu, należało utrzymać w mocy.

Biorąc pod uwagę względy słuszności Sąd Okręgowy - na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. - zwolnił oskarżonego w całości od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciążył Skarb Państwa.